Recensie: Gilles! *****

Bourla Antwerpen
zondag 25 mei 2025

foto © Kurt Van der Elst

Recensie:
Met Gilles! toont rasacteur Jan Decleir op zijn 79ste hoe ie in geen tijd een volle Bourla aan zijn lippen krijgt met een bewerking van Hugo Claus' stuk dat ie 37 jaar geleden voor het eerst speelde in de Munt en nu tot de essentie wist te herleiden. Fanfare Toeterdonk voorziet de monoloog in het begin en tussenin van een streep muziek die naar het einde toe, wanneer we te weten komen wat Gilles de Rais op zijn kerfstok heeft de dissonante kaart trekt, terwijl ie daarvoor bijzonder manipulatief uit de hoek komt.

Het levert Decleir een rijk scala op aan tempowissels omdat het temperament van het hoofdpersonage constant verandert. Al bij de start wentelt ie zich in de slachtofferrol: 'Mag de beschuldigde ook iets zeggen?' Vervolgens horen we Gilles de homo's schofferen: 'de orde van de holkevers', veinzen niet onder de indruk te wezen: 'Zijn er geen andere beschuldigingen? Nee? Echt, niet?', de rechtbank als incompetent te beschouwen en nog voor ie dat eigenlijk hoort te zeggen: 'Ik eis in beroep te gaan.'
Gilles' redenen zijn geloof, hoop en liefde. Maar als je achteraf te horen krijgt terwijl Fanfare Toeterdonk zeer dissonant speelt van wat ie allemaal gedaan heeft, zorgt dat voor zo'n groot effect dat je even naar adem moet happen. Zo sterk is de opbouw van dit werk.
Ijdelheid speelt Decleir even wanneer ie met zijn linkerhand achter zijn oor gaat om vervolgens aan zijn vest te komen. Wanneer ie beseft dat er veel stukken zijn waar de jury zich moet door ploeteren, beseft Gilles: 'Ik heb de tijd tegen me'. Later slaat ie ook een vleiende toon aan: 'nobele goedhartige rechter' om al zingend in het Latijn te eindigen.
< Bert Hertogs >

Dit artikel en zijn foto zijn auteursrechtelijk beschermd.
Herdistributie zonder schriftelijk akkoord is verboden.
This article and its picture are copyrighted.
No redistribution allowed.